

Arrest

nr. 142 217 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op maandag 8 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gegeven op 8 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, komt op 3 december 2003 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 19 december 2003 wordt ten aanzien van hem een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*) genomen. Op 7 maart 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest van 28 maart 2006 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep tegen deze beslissing onvankelijk doch

ongegrond. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest wordt ingesteld, wordt door de Raad van State bij arrest nr. 172.569 van 21 juni 2007 verworpen.

1.2. Op 22 februari 2006 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 5 oktober 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 7922 van 27 februari 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 29 oktober 2008 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Vervolgens wordt op 20 november 2008 een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

1.4. Op 26 maart 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 juli 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 54 968 van 27 januari 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 10 december 2009 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 31 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen werd een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 123 740.

1.6. Op 20 april 2011 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 31 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven op 8 maart 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 03.12.2003 ononderbroken in België zou verblijven; hij bijzonder goed geïntegreerd zou zijn en hij hier duurzaam lokaal verankerd zou zijn in België; hij hier sociale banden zou hebben gecreëerd en hij gekend zou staan als een eerlijk vrolijk man; hij zeer goed ingeburgerd zou zijn; betrokkene perfect Nederlands zou spreken en hij kennis zou hebben van één van onze landstalen en hij cursussen Nederlands zou hebben gevolgd; hij gekend zou staan bij de organisatie BE.BE-FRIENDSHIP; hij in het verleden gewerkt zou hebben in België en hij als verkoper voor de firma freinds CVOA zou gewerkt hebben via interim Daoust en hij ingeschreven was bij de VDAB, hij een opleiding als hulpkok-hulpkelner zou hebben gevolgd en hij een cursus hulpkappen zou hebben gevolgd in het CVO en hij nog steeds werkbereid zou zijn en hij niets liever zou doen dan werken; hij hier belastingen zou hebben betaald; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkene zich wel degelijk zou hebben aangepast aan onze levenswijze, hij zich volledig zou integreren en hij heel veel moeite zou doen en hij eindelijk rust en stabiliteit zou hebben gevonden en hij ter staving een bewijs van inschrijving/schoolbijwoning dd. 23.03.2006, inschrijvingsfiches, inschrijvingsbewijzen en doorverwijzingen Nederlandse les en een afbetalingsplan dd. 03.03.2011, een uitnodiging dd. 11.01.2006 (leerwerkplaats Garage vzw), loonfiches, een bewijs van sollicitatie dd. 20.01.2006, inschrijvingsbewijzen vdab, bevestigingen aanvragen opleiding vdab, een uitnodiging opleiding vdab dd. 25.11.2005, een attest van werkbereidheid vdab dd. 04.11.2009, een deeltijdse arbeidsovereenkomst dd. 09.05.2006, bewijzen arbeidskaart C, documenten rijksdienst voor jaarlijkse vakantie, jaaruitreksel 2008, attest bekomen syndicale premie, documenten mutualiteit, huurovereenkomsten, aangiften

belastingen, facturen electrabel, documenten en facturen ZNA, betalingsbewijzen, vervoersbewijzen De Lijn, aanvraag aansluiting base dd. 15.12.2005, een siskaart, getuigenverklaringen en een bewijs omtrent tolken voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij daar stavingsstukken van voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 03.12.2003, werd afgesloten op 28.03.2006 met de beslissing 'Oude asielprocedure — niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 18.04.2006. Zijn tweede aanvraag, ingediend op 29.10.2008, werd afgesloten op 20.11.2008 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdeligenzaken, hem dezelfde dag betekend.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures — namelijk iets meer dan twee jaar en vier maanden voor de eerste asielaanvraag en minder dan één maand voor de tweede aanvraag — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij een vreemdeling zou zijn die tot een kwetsbare groep zou behoren. Betrokkene zou een Rohingya zijn en zou daardoor problemen hebben gehad in zijn land van herkomst en zou daarom zijn land zijn ontvlucht. Hij legt evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde artikel omtrent Rohingya, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 4814 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat de vorige aanvragen artikel 9bis negatief werden afgesloten omwille van het ontbreken van een geldig identiteitsdocument en dat bijgevolg deze aanvragen nooit ten gronde zouden behandeld zijn. Er dient opgemerkt te worden dat er, alvorens een aanvraag ten gronde te bestuderen, aan bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten voldaan worden. Eén van deze voorwaarden is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, met name dat de aanvraag dient vergezeld te zijn van een geldig identiteitsstuk of van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan. Bijgevolg kan dit argument geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde documenten en facturen ZNA, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een

onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 123 740.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Dat de reden van de beslissing de volgende is:

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*
- Ter ondersteuning van zijn aanvraag beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de raad van state. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing*
- Het feit dat betrokkene sedert 2003 ononderbroken in België zou verblijven; hij bijzonder goed geïntegreerd zou zijn en hij hier duurzaam lokaal verankerd zou zijn in België, hij hier sociale banden zou hebben gecreëerd en hij gekend zou staan als een eerlijk vrolijk man; hij zeer goed ingeburgerd zou zijn; betrokkene perfect Nederlands zou spreken en hij kennis zou hebben van 1 van onze landstalen en hij cursussen Nederlands zou hebben gevolgd; hij gekend zou staan bij de organisatie BE BE FRIENDSHIP, hij in het verleden gewerkt zou hebben en als verkoper voor de firma friends CVOA, zou gewerkt hebben via interim Daoust en hij ingeschreven was bij de VDAB, hij een opleiding als hulpkok-hulpkelner zou hebben gevolgd en hij een cursus hulpkappen zou hebben gevolgd in het CVO en hij nog steeds werkbereid zou zijn en hij niets liever zou doen dan werken, hij hier belastingen zou hebben betaald, al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkene zich wel degelijk zou hebben aangepast aan onze levenswijze, hij zich volledig zou integreren en hij heel veel moeite zou doen en hij eindelijk rust en stabiliteit zou hebben gevonden en hij ter staving een bewijs van inschrijving/schoolbijwoning d.d. 23.03.2006, inschrijvingsfiches, inschrijvingsbewijzen en doorverwijzingen Nederlandse les en een afbetalingsplan 03.03.2011, een uitnodiging 11.01.2006, loonfiches, een bewijs van sollicitatie d.d. 20.01.2006, inschrijvingsbewijzen VDAB, bevestigingen aanvragen opleiding VDAB, een uitnodiging opleiding VDAB 25.11.2005, een attest van werkbereidheid VDAB d.d. 04.11.2009, een deeltijdse*

arbeidsovereenkomst d.d. 09.05.2006, bewijzen arbeidskaart c, documenten RJV, jaaruitreksel 2008, attesten bekomen syndicale premie, documenten mutualiteit, huurovereenkomsten, aangiften belastingen, facturen electrabel, documenten en facturen ZNA, betalingsbewijzen, vervoersbewijzen De Lijn, aansluiting base d.d. 15.12.2005, een sis-kaart, getuigenverklaringen en een bewijs omtrent tolken voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij daar stavingstukken van voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

- Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielpprocedure en hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. ...

De duur van de procedures was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden

- Betrokkene beweert dat hij een vreemdeling zou zijn die tot een kwetsbare groep zou behoren. Betrokkene zou zijn Rohingya zijn en zou daardoor problemen hebben gehad in zijn land van herkomst en zou daarom zijn land zijn ontvlucht. Hij legt hier echter geen bewijzen van voor. Bovendien haalt hij geen nieuwe elementen aan ten opzichte van zijn asielaanvraag. Het artikel omtrent Rohingya betreft een rapport op algemene wijze en volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen. Er ligt geen enkele bewijs voor dat verzoeker persoonlijk een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

- Er liggen geen bewijzen voor van schending van artikel 3 van het EVRM. Het blijft enkel bij een bewering.

- Het feit dat verzoeker zijn vorige aanvragen steeds negatief waren omwille van het ontbreken van een identiteitsdocument en dus nooit ten gronde werden beoordeeld, vormt geen buitengewone omstandigheid.

- Met betrekking tot de facturen van ZNA dient opgemerkt te worden dat verzoeker hiervoor een medische aanvraag kan indienen

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

In zijn regularisatieaanvraag d.d. 20.04.2011 haalde verzoeker volgende buitengewone omstandigheden aan:

Bepaalde personen die zich in België bevinden zonder over een verblijfsrecht te beschikken kunnen een regularisatie van hun verblijf aanvragen. Zij moeten in principe kunnen bewijzen dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om de aanvraag te doen. Op 19.07.2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie. Begin september 2009 werd de uitvoering van deze instructie nog verduidelijkt in een vademecum. Hoewel de instructie vernietigd werd door de raad van state kunnen de criteria in de instructie ten gronde worden toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister en de dienst vreemdelingenzaken.

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden om zijn aanvraag tot regularisatie hier in België te doen.

Op 26.03.2009 diende mijnheer immers een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Conform de instructie van 19.07.2009 werd de aanvraag geactualiseerd. Op 09.07.2010 werd zijn aanvraag echter onontvankelijk verklaard omdat bij zijn aanvraag geen kopie van het paspoort of nationale identiteitskaart werd gevoegd en hij niet in aanmerking kwam voor de vrijstelling. Verzoeker was hier niet mee akkoord en tekende beroep aan bij de RVV doch dit beroep werd verworpen. In feite werd verzoeker zijn aanvraag (wegens het ontbreken van een paspoort) nooit ten gronde behandeld hoewel hij wel volledig voldeed aan de voorwaarde 2.8 A van de instructie.

Dat verzoeker dus conform de instructie van 19.07.2009 het nodige deed tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 om zijn aanvraag tijdig in te dienen conform de instructie doch dat omwille van problemen met het verkrijgen van een paspoort deze aanvraag niet ten gronde werd behandeld.

Dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf. Dat om die reden de aanvraag van verzoeker thans onvankelijk dient verklaard te worden omdat in feite zijn aanvraag nooit ten gronde werd behandeld. Dat hij nu wel een paspoort kan voorleggen en om die reden vraagt de aanvraag onvankelijk te verklaren.

Er is immers geen enkele objectieve verantwoording waarom het criterium 2.8.A enkel tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 zou kunnen ingeroepen worden. Dit is niet redelijk te verantwoorden en is in feite een strengere interpretatie van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker inhoudelijk voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19.07.2009 en om die reden ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden. Dat verzoeker aldus voldoet aan de criteria van de richtlijn en zich dus in buitengewone omstandigheden bevindt zoals voorgeschreven voor de wet.

Dat zelfs indien dienst vreemdelingenzaken zou menen dat verzoeker zijn aanvraag buiten de termijn van 15.09.2009 en 15.12.2009 heeft ingediend, de minister op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de aanvraag ontvankelijk kan verklaren omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In casu zijn er in hoofde van verzoeker ernstige humanitaire redenen om zijn aanvraag hier in België in te dienen en niet in zijn land van herkomst.

Mijnheer verblijft reeds meer dan 7 jaar ononderbroken op ons grondgebied. Hij is bijzonder goed geïntegreerd zodat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt om de aanvraag hier in België in te dienen en niet in zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en aldus een schending is van de formele/materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker onder meer verwees naar:

- De criteria van de instructie kunnen ten gronde toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister en dient vreemdelingenzaken*
- Het feit dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf.*
- Er geen enkele objectieve verantwoording is waarom criterium 2.8.A enkel tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 zou kunnen worden ingeroepen. Dit is niet redelijk te verantwoorden en is in feite een strengere interpretatie van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet*
- Dat zelfs indien dvz zou menen dat verzoeker zijn aanvraag buiten de termijn van 15.09.2009 en 15.12.2009 heeft ingediend, de minister op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de aanvraag ontvankelijk kan verklaren omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur*

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing met bovengaande zaken absoluut geen rekening heeft gehouden en hieromtrent niets heeft gemotiveerd.

Dat aldus, gelet op het voorgaande, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat verzoeker zich dan ook vragen stelt bij de wijze van behandeling van zijn dossier en de indruk heeft dat men niet met alle documenten/elementen van zijn dossier heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan gelet op het feit dat dienst vreemdelingenzaken niet heeft gemotiveerd omtrent het voorgaande.

Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dienst vreemdelingenzaken had dienen te motiveren waarom deze elementen niet al dan niet konden worden aangenomen. Het is niet afdoende hieromtrent niets te motiveren.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De bestreden beslissing vormt voorts een schending van het gelijkheidsbeginsel en vormt een discriminatie. Immers thans stelt dienst vreemdelingenzaken dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de raad van state en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoeker zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hier op in te gaan en laat na te motiveren of verzoeker al dan niet onder deze instructie valt, meer bepaald onder criterium 2.8. A Dit is een schending van het gelijkheidsbeginsel en vormt een discriminatie.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing kregen op basis van criterium 2.8 A of criterium 2.8.B van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de raad van state d.d. 09.12.2009 en deze nog wel werd/wordt toegepast in de praktijk en ook na de vernietiging verscheidene vreemdelingen nog een beslissing kregen zich baserende op deze instructie.

Dit onderscheid is niet redelijk te verantwoorden en een schending van het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier en dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich op de instructie van 19 juli 2009 beriep in zijn aanvraag.

Ondertussen werd deze instructie vernietigd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Ten gevolge van de vernietiging zijn de criteria die deze instructie aan de toepassing van artikel 9bis koppelde niet langer van toepassing.

De staatssecretaris voor het asielbeleid mag in individuele gevallen oordelen het verblijfsrecht toe te kennen op basis van eigen redelijk verantwoorde inzichten, maar mag geen algemeen bindende regels opstellen voor de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 9bis Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan een aanvraag tot machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard.

De vernietigde instructie van de staatssecretaris heeft specifieke humanitaire situaties omschreven waarin de toekenning van een machtiging tot verblijf is gerechtvaardigd en waarin de vreemdelingen vrijgesteld worden van het leveren van bewijs van buitengewone omstandigheden, terwijl dit slechts de taak van de wetgever is.

Arresten waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aangesloten heeft bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris en naar zijn discretionaire bevoegdheid heeft verwezen om zich op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen werden reeds vernietigd door de Raad van State omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier toegelaten heeft dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd (RvS, nr. 215.571 van 5 oktober 2011,XXX).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker stelt dat de staatssecretaris er zich toe verbonden had om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 de blijven toepassen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster kennelijk voorbij gaat aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Verzoekers beschouwing, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet niet voorziet inzake voorwaarden van een wettig verblijf, geloofwaardige pogingen, of een ononderbroken verblijf vanaf een bepaalde datum. Het blijven toepassen van de instructie komt, in navolging van de rechtspraak van de Raad van State neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet. Bovendien dateert verzoekers aanvraag van 16 december 2009, terwijl reeds bij arrest d.d. 9 december 2009 van de Raad van State, de instructie vernietigd werd.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft niets meer gedaan dan artikel 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toegepast.

Verzoeker toont echter niet aan welke aanvragen het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'gevallen' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen. "Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. "(R. v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Het middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, met name de elementen met betrekking tot zijn integratie, de duur van de door hem gevoerde asielprocedures, de bewering dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren, dat de vorige aanvragen negatief werden afgesloten omwille van het ontbreken van een geldig identiteitsdocument en de medische elementen, geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd werd door de Raad van State, zodat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Uit deze motivering blijkt dat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing niets heeft gemotiveerd omtrent de door hem bij zijn aanvraag aangehaalde elementen omtrent de instructie van 19 juli 2009. De verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel wijst de verzoeker er op dat *"er (...) geen enkele redelijke verantwoording (is) waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing kregen op basis van criterium 2.8 A of criterium 2.8.B van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de raad van state d.d. 09.12.2009 en deze nog wel werd/wordt toegepast in de praktijk en ook na de vernietiging verscheidene vreemdelingen nog een beslissing kregen zich baserende op deze instructie"*. Los van de vaststelling dat de verzoeker niet aantoonde dat zijn beweringen enige grond hebben, dient te worden geduimd dat, zoals in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld, de instructie waarnaar hij verwijst door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd. Ingevolge deze vernietiging dient de instructie van 19 juli 2009 te worden geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken. Er bestaat geen gelijkheid in de onwettigheid (*cf.* RvS 9 juli 2004, nr. 133.724 en RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat de verwerende partij in het verleden met miskenning van wat bepaald is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend kan er niet toe leiden dat zij ook *in casu* de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.3.3. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

Bovendien werd de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoeker er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten. De toetsing van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan de wettelijke vereiste van de buitengewone omstandigheden laat niet toe tot de miskenning van het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (cf. RvS 21 november 2011, nr. 221.439).

Een schending van het vertrouwensbeginsel en kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Te dezen voert de verzoeker geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op een foute feitenvinding in hoofde van de verwerende partij, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Voor zover de verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt er op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN